

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9519 af 24/05/2023 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - adgangsbegrænsning - er handicap - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 22-822

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - adgangsbegrænsning - er handicap - ej medhold

J.nr. 22-822

En kvinde, som lider af PTSD, klagede over forskelsbehandling på baggrund af handicap i forbindelse med, at hun blev nægtet adgang til svømmehallen i den indklagede kommune med sin servicehund.

Nævnet vurderede, at indklagede havde løftet bevisbyrden for, at indklagedes praksis om ikke at tillade servicehunde i svømmehallens omklædnings- og baderum var nødvendig for at opnå formålet om at sikre badevandskvaliteten i svømmehallen.

Klager fik derfor ikke medhold i klagen.

Klagen angår påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med, at klager blev nægtet adgang til svømmehallen i den indklagede kommune med sin servicehund.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Det var ikke i strid med handicapdiskriminationsloven, at klager blev nægtet adgang til svømmehallen i den indklagede kommune med sin servicehund.

Sagsfremstilling

Klager, der lider af PTSD, ønskede at besøge svømmehallen i den indklagede kommune med sin servicehund.

Af klager servicehundsbevilling fremgår blandt andet:

” Vi vurderer at en servicehund i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af din nedsatte funktionsevne og i væsentlig grad kan lette din daglige tilværelse i hjemmet. Du opfylder derfor betingelserne for bevilling af en servicehund som et hjælpemiddel. [...] Servicehunden er oplært til at kunne mærke din sindsstemning og hjælpe dig med at fastholde dig når du får angst og flash back [...] ”

Klager sendte den 3. november 2021 følgende mail til indklagede:

” Hej,

Det er så mig, der har en servicehund [...]

Jeg ved, at jeres største bekymring er omklædningsrummet/baderummet og hygiejnen generelt. Og jeg har indtil flere løsningsforslag - alt fra at jeg sørger for at vaske hunden hjemmefra, vaske hans poter inden vi går i baderummet, giver ham enten sko på (ja, jeg har sko til ham) eller binder de blå futter fast på

ham (her er der endda mulighed for fremvisning af gakkede gangarter, da han sjældent er iført skoene og derfor ikke har vænnet sig helt til dem). Han skal naturligvis ikke ind under bruseren hos jer, men vil blive sat i en venteposition tæt ved væggen. Der er for nyligt lavet et studie på et universitet i Holland, der viser, at servicehundes poter er langt renere end menneskers sko, og hygiejne derfor fx ikke er et argument for at afvise dem fra hospitaler. Men jeg tænker stadig, at poterne som minimum skal vaskes.

Inde i hallen vil jeg super gerne have ham liggende i en transportkasse (som kan stå ude langs væggen på et håndklæde). Jeg tænker, jeg kan sætte kassen ind, når jeg ankommer til hallen, gennem døren fra cafeen, så den ikke også skal med hele vejen gennem omklædning og bad. Jeg håber, det vil gøre det tryggere for alle parter, hvis hunden ligger i kassen, mens jeg er i vandet. Der er ingen - som i absolut ingen - risiko for, at han ville hoppe i bassinet. Han nægter at svømme. Men det vil give mig ro, at andre gæster ikke kan komme til ham; at jeg ikke skal have et øje på ham og korrigere, hvis han bryder sin dæk position; og at han ved, at han ikke skal holde øje med mig på samme måde, mens jeg er i vandet, og kan være klar til at hjælpe, når vi skal retur gennem omklædningen. [...]”

Indklagede besvarede den 29. november 2021 klagers mail således:

”Kære [klager]

Først beklager jeg, at jeg ikke fået besvaret din mail før nu.

Samtidige må jeg desværre meddele, at det ikke kan lade sig gøre at få din hund med i svømmehallen.

Jeg har været i kontakt med andre svømmehallen, blandt andet [by] Svømmehal, der er ingen der tillader hunde i

svømmehallen. [...]”

Klagen blev modtaget i Ligebehandlingsnævnet den 25. december 2021.

Klager har ikke fremsat krav om tilkendelse af et bestemt godtgørelsesbeløb.

Indklagede har under sagens behandling oplyst, at de skal overholde bekendtgørelse nr. 918 af 27. juni 2016 om svømmebadsanlæg m.v. og disses vandkvalitet.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at hun er blevet udsat for forskelsbehandling på grund af handicap.

Klager er på grund af sit handicap dybt afhængig af sin servicehund.

Klagers servicehund er blandt andet trænet i at advare klager om flashbacks og psykotiske episoder 40-60 minutter før disse starter.

Klager er derfor nødsaget til at være ledsaget af sin servicehund i både svømmehal samt i omklædnings- og baderum.

Der findes ikke noget alternativ til klagers servicehund. En menneskelig ledsager er ikke en løsning. En servicehund kan lugte ændringer i klagers kortisolniveau længe før det kan ses i klagers væremåde.

Klager har over for indklagede foreslået en række konkrete løsningsforslag på de hygiejnemæssige udfordringer. Klagers servicehund kan blandt andet få vasket sine poter samt få blå putter på sine poter. Klager vil have sin servicehund liggende i en transportkasse inde i svømmehallen, mens klager er i vandet. Klagers servicehund skal ikke i nærheden af vandet i hverken baderum eller svømmehal.

Klager stiller sig undrende over for, at hygiejnereglerne for svømmehaller er strammere end hygiejnereglerne hos for eksempel hospitaler, lægehuse og hos tandlæger, hvor det i vid udstrækning er tilladt at medbringe servicehunde.

Indklagede har ikke konkret dokumenteret, hvilken indvirkning en servicehund vil have på badevandskvaliteten. Det må forventes, at den, som udøver forskelsbehandling, kan fremvise saglig dokumentation for en eventuel objektiv begrundet forskelsbehandling.

Klager er blevet gjort opmærksom på, at der findes en svømmehal i en dansk kommune, hvor det er tilladt at medbringe servicehunde i såvel omklædnings- og baderum. Dette står i kontrast til den indklagede kommunes hygiejnearvisninger.

Indklagede afviser at have udsat klager for forskelsbehandling på grund af handicap.

Klager kan transportere sin servicehund gennem svømmehallens caféområde ind i bassinområdet, hvor den vil kunne stå i en transportkasse på tilskuerpladserne langs bassinkanten.

Klager kan dog ikke medbringe sin servicehund i svømmehallens omklædnings- og baderum, da dette på grund af de konkrete adgangs- og pladsforhold vil udgøre en reel og nærliggende hygiejnemæssig risiko for påvirkning af badevandskvaliteten i svømmehallen.

Indklagede har en lovmæssig forpligtelse til at sikre bassinvandets kvalitetskrav og til at føre tilsyn med overholdelse af kvalitetskravene til bassinvandet og de øvrige hygiejniske forhold i svømmebadsanlægget.

Det pågældende svømmecenter er en mindre svømmehal bestående af et stort og et lille svømmebassin og en afdeling med et varmtvandsbassin. De to afdelinger er adskilt med en dør.

Der er ingen særskilte omklædningsbåse i omklædningsrummet tilknyttet det store og lille svømmebassin. I omklædningsrummet tilknyttet varmtvandsbassinet er der et par mindre båse, som dog kun er afskærmet med et badeforhæng og hævet afskærmning til siderne. Der er således fri passage og udsyn mellem båsenes nedre del og den øvrige del af omklædningsrummet. Båsene er således ikke en adskilt del af omklædningsrummet. I omklædningsrummene til varmtvandsbassinet, er der begrænset plads. Bruserummet er 12 m², og der er 4 brusere.

Der er hverken i omklædningsrummene tilknyttet det store eller lille svømmebassin eller varmtvandsbassinet særskilte eller afskærmede bade- eller brusefaciliteter.

Svømmehallens dameomklædningsbruserum udgør 25 m², og der er syv brusere med ca. 0,75 meters afstand. Der er 3-4 meter fra brusere til rummets modsatte væg, hvorfor der kontinuerligt er vådt i rummet og begrænset plads.

Der er et personaleomklædningsrum i omklædningsrummet til varmtvandsbassinet. Dog vil adgangen være igennem bruserummet, hvor der er begrænset plads.

Adgang- og pladsforholdene i begge afdelinger er således begrænsede og der er derfor vådt på de fleste gulvflader og langs vægfladerne i begge baderum og til dels også i omklædningsrummet. Luftfugtigheden er også høj, særligt i baderummene.

Det vurderes derfor ud fra de konkrete adgangs- og pladsforhold i svømmecentret, at servicehunden ikke kan undgå at blive våd eller få fugt i pelsen, hvis den medbringes i svømmehallens og bade- og omklædningsrum.

Der er derfor en risiko for, at servicehunden udskiller urenheder fra pelsen, som brugere af svømmecentret kan blive påført og medbringe videre ind i bassinområdet, hvilket medfører en konkret og nærliggende hygiejnemæssig risiko for påvirkning af badevandskvaliteten i svømmecentret.

Indklagede vurderer, at de af klager fremførte løsningsforslag ikke ud fra de konkrete adgangs- og pladsforhold i svømmehallens vil være tilstrækkelige til at forebygge og forhindre den konkrete og nærliggende risiko for påvirkning af badevandskvaliteten.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicappediskriminationsloven).

Det fremgår af handicappediskriminationsloven, at ingen må udsætte en anden person for direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af dennes handicap. Forbuddet mod forskelsbehandling gælder for al offentlig og privat virksomhed på alle områder i samfundet. Forbuddet gælder dog ikke for udøvelse af aktiviteter af rent privat karakter.

Handicappediskriminationsloven indebærer ikke en pligt til rimelig tilpasning eller tilgængelighed.

Der foreligger direkte forskelsbehandling, når en person på grund af dennes handicap behandles ringere, end en anden person bliver, er blevet eller ville blive behandlet i en tilsvarende situation.

Der foreligger indirekte forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer med handicap ringere end andre personer.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at der ikke er sket ulovlig forskelsbehandling.

Det følger af handicapdiskriminationslovens forarbejder, at vurderingen af lovens anvendelsesområde skal tage udgangspunkt i begrebet handicap i forskelsbehandlingsloven (lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv.).

Begrebet ”handicap” i forskelsbehandlingsloven og det bagvedliggende EU-direktiv fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens og Højesterets praksis.

Handicapbegrebet inden for arbejdsmarkedet omfatter herefter langvarige begrænsninger som følge af bl.a. fysiske, mentale eller psykiske skader, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre den berørte person i fuldt og effektivt at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre arbejdstagere. Også funktionsbegrænsninger af denne karakter, som skyldes en helbredelig eller uhelbredelig sygdom, kan være omfattet.

Der henvises bl.a. til EU-Domstolens domme af 11. april 2013 i sagerne C-335/11 og C-337/11 (Ring og Werge), 1. december 2016 i C-395/15 (Daouidi) og 9. marts 2017 i C-406/15 (Milkova) samt Højesterets domme af 22. november 2017 i sagerne 300/2016 og 305/2016 trykt i U2018. 830H og U2018. 853H.

I sager om forskelsbehandling på grund af handicap uden for arbejdsmarkedet må nævnet på den baggrund foretage en vurdering af, om en skade eller sygdom konkret har medført sådanne langvarige funktionsbegrænsninger, at den berørte person er forhindret i at fungere på lige vilkår med andre personer i en tilsvarende livssituation. Ved denne vurdering vil indholdet af fremlagte lægejournaler, kommunale akter, skoleudtalelser mv. indgå.

Klager skal godtgøre, at hun på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i lovens forstand.

Det fremgår af sagen oplysninger, at klager lider af PTSD. Af klagers servicehundsbevilling fremgår, at servicehunden i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af klagers nedsatte funktionsevne og i væsentlig grad lette klagers daglige tilværelse i hjemmet.

Nævnet vurderer herefter, at det er godtgjort, at klager har et handicap omfattet af handicapdiskriminationsloven.

Indklagede afviste klagers ønske om, at klager måtte medbringe sin servicehund i svømmehallen i den indklagede kommune.

Indklagede har over for nævnet præciseret, at klager kan medbringe sin servicehund ind i svømmehallen i en transportkasse langs bassinkanten. Indklagede har videre oplyst, at man ikke tillader servicehunde i omklædnings- og baderum, da det vil udgøre en reel og nærliggende hygiejnemæssig risiko for påvirkning af badevandskvaliteten.

Klager har for nævnet oplyst, at hun på grund af sit handicap ikke kan besøge svømmehallen, hvis hun ikke kan have sin servicehund med ind i omklædnings- og baderum.

Nævnet vurderer, at indklagedes praksis om ikke at tillade servicehunde i svømmecentrets omklædnings- og baderum, der tilsyneladende er neutral, stillede klager, der på grund af sit handicap har behov for en servicehund, ringere end andre.

Der er herefter påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at klager ved afslaget om at medbringe sin servicehund i svømmehallen blev udsat for indirekte forskelsbehandling i strid med lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap.

Det påhviler derfor indklagede at bevise, at der ikke var tale om ulovlig forskelsbehandling.

Forskelsbehandling er ikke i strid med forbuddet, når den er objektivt begrundet i et sagligt formål, er nødvendig for at opnå formålet, og der er et rimeligt forhold mellem det ønskede mål, og hvor indgribende forskelsbehandlingen er for den eller dem, som bliver stillet ringere.

Nævnet vurderer, at forskelsbehandlingen af klager var objektivt begrundet i et sagligt formål om at sikre badevandskvaliteten i svømmehallen.

Spørgsmålet er herefter om forskelsbehandlingen var nødvendig for at opnå formålet om at sikre badevandskvaliteten, og om der var et rimeligt forhold mellem det ønskede mål, og hvor indgribende forskelsbehandlingen var for klager.

Indklagede er forpligtet til at overholde kvalitetskravene som angivet i bekendtgørelse nr. 918 af 27. juni 2016 om svømmebadsanlæg m.v. og disses vandkvalitet. Indklagede har oplyst, at man på grund af de konkrete adgangs- og pladsforhold i svømmehallens omklædnings- og baderum ikke tillader servicehunde i omklædnings- og baderum, da det i så fald ikke er muligt at sikre badevandskvaliteten i svømmehallen.

Nævnet vurderer på den baggrund, at indklagede har løftet bevisbyrden for, at indklagedes praksis om ikke at tillade servicehunde i svømmehallens omklædnings- og baderum er nødvendig for at opnå formålet om at sikre badevandskvaliteten i svømmehallen.

Nævnet vurderer også, at der er et rimeligt forhold mellem det ønskede mål om at sikre badevandskvaliteten, og hvor indgribende forskelsbehandlingen er for klager. Nævnet har herved lagt vægt på, at klager har mulighed for at medbringe sin servicehund i en transportkasse langs bassinkanten i selve svømmehallen.

Den omstændighed, at klager for nævnet har oplyst, at hun på grund af sit handicap ikke kan gå gennem omklædnings- og baderum uden sin servicehund, kan ikke føre til nogen anden vurdering.

Klager får derfor ikke medhold i klagen.

Retsregler

Afgørelsen er truffet efter følgende bestemmelser:

Lov om Ligebehandlingsnævnet

- § 1, stk. 1, og stk. 6, om nævnets kompetence
- § 9, stk. 1, om klagebehandling
- § 12, stk. 1, om klagebehandling

Handicapdiskriminationsloven

- § 2, om lovens anvendelsesområde
- § 5, stk. 1-3, om forbud mod forskelsbehandling
- § 7, om undtagelser fra forbuddet mod forskelsbehandling
- § 10, om delt bevisbyrde